

KESZY-HARMATH DÁNIEL

Születésnapomra

Harminckét éves lettem én,
megtervezett e költemény,
lári-
fári.

Öniróniával nézzétek,
amit most nektek regélek,
versbe
rejtve.

Amin átmentem, forgathat „gyomort”,
megéltem mámort és nyomort,
gyerek,
ember.

Ütött és vert, alázott apám,
szeretett, de menekült anyám,
magány
maradt.

Észhez térve alkotni kezdtem,
minden rosszról megemlékeztem,
sírtam,
s írtam.

Szerelmet láttam a világban,
a lelkem sokfelé kitártam,
káros,
város.

Iskolapadba visszatértem,
a másik oldalról beszéltem:
Zsivány,
diák!

Jó ez így középiskolás fokon,
s közlelről figyel egy rokon
mögém,
öcsém.

Ha a halál mostanság érkezne,
tőlem már semmit sem kérdezne,
még ne,
kérek!

Ezért a jelenben maradok,
erőmmel csak kicsit szakadok,
mindig
addig...

Szeret

S ok gond
Z ord idők
E légedetlenség
R ohanó világ
E gyetlen
T árs

Egyesülés (egy özvegyasszony dala)

Csendben csörgedeznek a gondolatok,
rohanva éppen hozzád tartok,
kár sietni, mert te örökké rám vársz,
a kötelékből sohasem hátrálsz,
magadhoz hívsz, ahol helyem van,
föl is vettem ma özvegyi fátylam,
nem is a gondolat, a vér csörgedez ma,
halott kedvesemhez térek ma a sírba.

Plazmaszolgálatban... akár hetente!

– Felezés? Az meg mi? – kérdezik tőlem gyakran, amikor a ferezisről kezdek mesélni. (*Majdnem jól hallják.*)

A ferezis, vagy teljes nevén plazmaferezis egy olyan eljárás, amikor a vénából vett vért egy szerkezet centrifuga segítségével kettéosztja vérplazmára és sejtekre, és a sejteket (ugyanazon a szűrőn keresztül) visszaadja a „donornak”. Bizony, ebben a helyzetben a plazmaadót úgy hívják: donor.

Az egész folyamat nagyon kellemes légkörben zajlik, a váróban máris csokit, kávét, vizet és gyümölcsöket fogyaszthat az ember. A recepciónál történő időpont-egyeztetés után pedig beteszi a kabátját és táskáját a kulccsal zárható kis saját szekrényébe, pisil egyet (hiszen előzőleg 3,5-4 liter folyadékot megivott aznap, hogy híg legyen a vére, és gyorsan menjen a ferezis), utána egészségügyi vizsgálat jön, a nagyon kedves asszisztensek megnézik a vérnyomást, hemoglobinszintet, hőmérsékletet, illetve ellenőrzik a személyazonosságot. Az orvosi szoba következik: ott a mindig mosolygós és pörgős dokik mellett sosem érzed azt, hogy kórházban vagy hasonló helyen lennél, és mindig megbizonyosodhatsz róla, hogy egészséges vagy. Utána következik a donorterem, ahol akár tízpercekig tartó személyes beszélgetések közben észre sem veszed, hogy lecsordogált a plazmád egy műanyag tartályba, és végignéztél egy sorozatepizódot vagy természetfilmet a plazmatévéken, a kényelmes karfás donorágyban fekve.

A mintegy 40 perces ferezis után elégedetten távozik az ember: jót tett saját magával (pénzt keresett, tett az egészségéért is a táplálkozás és a folyadékbevitel révén), illetve másokkal is: a plazmából ugyanis gyógyszer készül a rászorulóknak. Ki ne akarná ezt a jó kalandot hetente megismételni?

Kortárs Magyar Irodalom oldal a Facebookon:

<https://www.facebook.com/kortars.magyar>

KISS ANGÉLA (MIMANGI)

Hazafelé

Néptelen útszélen zöttyen-koppan
Néhány régi kép fröccsen-csobban
Szurtos éjszaka töppedt figurája
Aláhull, összegabalyul frizurája

Görbe fák mellett csetlik-botlik
Árnyékbozót alakja rejlik-porlik
A szűk sikátor felé veszi útját
Maga elé tolva molyrágta múltját

Összeszabdalt éjben térül-fordul
Felül ég, alul az út révül-torzul
Otthonához közeledve elé tolakszik
A reménykedés sugara előfurakszik

Esős nyár

Szivárvány az égen
olyan halovány fényben
Még sötét a felhő
de elállt az eső

Villámlott és dörgött
ahogy fűrösztve öntözött
Most a mélyre cibáló
sárút tócsacsináló

Eget kémlelő síró világ
ázott fűrtöket hajjgál
Tépett ruháját redőzi
nyárkönyveit letörli

Értem

Elszakadt nyakékből guruló szemek,
könnyed ütközéseivel kicsinyesek.
Méltatlanul pereg, új ez a változás.
Egykoron szőtt, felhőtlen ábrándozás.

Hangzatos úton földre hulló gyöngy,
árnyékában húzódó, tarkított közöny.
Értem önön érdekét takarta féltőn.
Erénnyel ragyogó ölelésben igézőn.

Ha magad ékesíted fel a lelkedet,
akkor kaphatsz valóban értékeset.

Élet

Hegyen-völgyön fel-le szálljon
Hegyek ormán meg-megálljon
Fodra-habja
Szép álmaink egy darabja
Újra-újra bízva ránk találjon

Mélyben hömpölygő sorspatak
Lelkeket is összekötő szívhidak
Vége-hossza
Szép emlékek egy darabja
A megfáradt pilléreken állnak

Kék láng fényei futnak az égben
A nyugalmunkra vigyázz éppen
Ereje-sugara
Szép életünk egy darabja
Fut a napba egy csodás légben

Üdv, május!

Április elvihartzott a meggyfák felett
Orgonaillatos friss szellő megérkezett
Gyümölcsfák élednek ágaik tele rüggyel
Hangos a határ harsány madárfütttyel

A pitypang ruhát váltott az ünnepre
Lebegő szoknyáját a szél repítette
Nap sugara fénylik fehérlő szirmokon
Tündöklőn cikázva az éledő birtokon

Mosolygós titkos szerelmű majálisra
Felhő köszön diszkréten rákacsintva
Gyöngyöznek üde cseppek dús ágakon
Rózsaszínű május fátyolos árnyakon

Csepp

Nyári zápor cseppjével
naplemente fényével
szélborzolta álom hull
jó reménye bár lanyhul

Égi fényben merengve
tisza forrást keresne
hullámrejtekében ringat
düh fullánkja higgad

Hűvösen pirosuló páncél
csendes pillákat átér
felszárítva a cseppeket
tűnődő vágyat rejteget

míg a semmibe vesznek.

Újév

Lobogó szakállú, száguldó télapó
szilaj rénszarvason földet átutazó
jeges faágakon meg-megrezgő
eleven csillogó hűvös és metsző
feszült föld várja fagyos szemmel
szeretet békéjét az új esztendővel

Patak

Ahonnán a víz árad onnan ered a kedv
Földön csörgedezik mégis fent ténfereg
Szavak kapaszkodnak szavakba merülve
Szél belekap fröccsenő cseppjein derülve

Alvó táj

Szürke ködfátyolban a jeges levél zizzen
Fenyőfa sűrű ágán egy madár sem pissen
Végtelen hóköpeny a jégvirágot takarja
Tompán zubog a völgy kristály patakja

Téli táj hópihe alatt édes álmát alussza
Csendes otthonában kong az idő harangja
Elrepülnek gyorsan az átfagyott nappalok
Átmelegítenek ölelő karok, mint a paplanok

Szikrázó fényben hajnali szél fúj az útra
Habpárna selymén már a tavasz eszmél újra
Elsuhanó felhők alatt friss vágyak élednek
Szíveket nyitnak mosolyt fakasztó érzelmek

Reggeli készülődés

Mosolygok már egyre szépen
Ahogy kinézek a tükörképen
Hajam szálai magasban fent
Szememre az éj csipát kent

Dörgölöm dörgölöm egyre
Hiába nézek fel a hegyre
Fénylő ruháját hordja-e
Havat nem látok arra se

A fagyos lehelet forrósága
Izzik reszketően mámorába
Fényével búcsúzik az ősz
Pislogok: itt van egy szösz

Majd a telet elnyeli a sötét
Várjuk majd a tavasz jöttét
Kócosan addig se maradok
Fésülöm tincseim, bár akadok

Völgy

Nézem a hegyeket, a völgyet,
a völgyben a piros háztetőket.
Nézem a fákat és a legelőket.
A legelőt, a sárguló mezőket.

Talán a föld, talán víz, fénylő,
Talán a tűz, talán egy nagy kő,
Egyformán vonzzák a tekintetet,
Elénk tárják titkos kincseiket.